

ת"פ 31337/10/20 - מדינת ישראל נגד חנה כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 31337-10-20 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופט ארז מלמד

המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מאיה אשכנזי

נגד
הנאשמת חנה כהן
ע"י ב"כ עו"ד אסף שלם

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עבירות איומים (שתי עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין - תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ועבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק.

מעובדות כתב האישום עולה כי הגב' מירי יחזקאל (להלן: "המתלוננת") ומשפחתה, התגוררו בשכנות לנאשמת ומשפחתה ברח' היסמין בישוב בית דגן.

במועד הרלוונטי לכתב האישום, עמדה בתוקפה החלטת בית משפט השלום בראשון לציון בתיק ה"ט 46156-07-19, אשר קבע צו למניעת הטרדה מאיימת, האוסר בין היתר, על משפחות המתלוננת והנאשמת, באופן הדדי, להתחקות או ליצור כל קשר בעל פה או באמצעי אחר זה עם זה (להלן: "הצו").

בתאריך 31/10/19 בשעה 07:00 או בסמוך לכך, עת יצאה המתלוננת מפתח ביתה, על מנת ללוות את בנה להסעת בית הספר, עמדה הנאשמת מול ביתה של המתלוננת והחלה לקלל, לגדף ולאיים על המתלוננת באומרה "אני אראה לך מה זה, את עוד תיראי ממני, תשמעי ממני, פרוצה, לא תיראי נחת ושקט בחיים ממני, אלוהים שילם לך".

באותן הנסיבות, החל בנה של המתלוננת (להלן: "שניר") לצלם את האירוע באמצעות מצלמת מכשיר טלפון הנייד שהחזיק ברשותו.

אז, איימה הנאשמת על שניר באומרה "אתה בדיוק כמו אמא שלך, אתם משפחה של מלשינים, אני אראה לך

ולחברים שלך, אני אטפל בכם."

במענה לכתב האישום, אישרה הנאשמת את העובדות המפורטות בסעיף 2 ואולם, לדבריה, בכל הנוגע לעובדה מס' 3, ציינה כי היא והמתלוננת יצאו בו זמנית מביתן והייתה זאת דווקא המתלוננת שפנתה אליה ראשונה, קיללה אותה וירקה על הרצפה. לטענת הנאשמת, היא השיבה לנאשמת בקללות וגידופים.

הנאשמת הוסיפה וציינה, למעלה מן הצורך, כך לדבריה, כי הדברים המיוחסים לה בעובדה זו אינם עולים לכדי איום.

הנאשמת אישרה את המפורט בעובדה מס' 4 וציינה, כי אכן פנתה לשניר ואולם לדבריה לא איימה עליו וממילא דבריה אינם עולים לכדי איום.

הנאשמת כפרה בעובדה מס' 6 וציינה כי המתלוננת היא זו שפנתה אליה לראשונה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טענה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את העובדות המיוחסות לנאשמת בכתב האישום. לטענתה, הנאשמת הפרה ברגל גסה את צו בית המשפט וכי הדברים שנאמרו כלפי המתלוננת ושניר, מבססים את עבירות האיומים.

לשיטת המאשימה, יש לאמץ את עדות המתלוננת ושניר, בהיותן עדויות מהימנות.

ב"כ המאשימה הדגישה את בחירתה של המתלוננת לסור לתחת המשטרה, זמן קצר לאחר האירוע נשוא כתב האישום; את תחושת הפחד והחרדה שהיו מנת חלקם של המתלוננת ובנה; והפנתה לסרטון שתיעד את חלקו של האירוע, בו נצפתה הנאשמת מתקרבת לכיוונה של המתלוננת, מגדפת, מקניטה ומאיימת, והכל חרף קיומו של הצו.

בכל הקשור לעדות הנאשמת, לטענת עו"ד הורוביץ, יש לדחותה בהיותה מלאה בקיעים וסדקים של ממש. כך למשל הדגישה ב"כ המאשימה את הפערים בין גרסת הנאשמת בחקירתה במשטרה ובין עדותה בבית המשפט, בכל הנוגע לטענתה לפיה המתלוננת ירקה על הרצפה; הימנעותה של הנאשמת לפנות למשטרה ו/או להגיש תלונה; והכחשתה בחקירתה לפיה קללה את המתלוננת, ומנגד, הודייתה בבית המשפט שאכן עשתה שימוש בלשון גסה.

לדידה של עו"ד הורוביץ, בהתאם להלכות הידועות, ובהינתן טיב האיומים, תוכנם, מסרם המאיים, והפחד והחרדה שהיו מנת חלקם של המתלוננת ובנה, כל אלה מובילים למסקנה כי תוכן הדברים עולה כדי איום.

ב"כ הנאשמת מנגד סבור כי אין ליתן אמון בגרסת המתלוננת ושנר כלל ועיקר. לטענתו, בחקירתה הנגדית נחשף פרצופה האמיתי של המתלוננת, כפי שנלמד מהתנהלותה והתנהגותה הלוחמנית, בבית המשפט ובהינתן סירובה של האחרונה להצעת גישור מצד המש"ק הקהילתי.

עו"ד שלם העלה סימני שאלה בכל הנוגע לנסיבות שהובילו את המתלוננת להסכים לקיומו של צו ההגנה ההדדי; לכך שתיק החקירה ניסגר וניפתח אך בעקבות ערר שהוגש ע"י המתלוננת ובני משפחתה; והטיל ספק בקבילות הסרטון שתיעד חלק מן האירועים.

לדברי ב"כ הנאשמת, אין ולא ניתן לקבל כראיה את הסרטון כאמור מאחר ולא ברור כלל ועיקר כיצד זה הגיע לידי היחידה החוקרת והציף סימני שאלה באם אין המדובר בסרטון שנערך בצורה מגמתית ע"י מי מבני משפחה של המתלוננת.

בכל הקשור לעבירת האיומים, נטען ע"י עו"ד שלם כי המדובר בעבירת מטרה, הדורשת יסוד נפשי של כוונה מיוחדת, ואין די בכך שהמתלוננת ובנה חשו מאוימים. לדברי עו"ד שלם, השפה בה נקטה הנאשמת אכן הייתה גסה ואולם הדברים נאמרו בהמשך לאמירותיה הפוגעניות של המתלוננת כלפי הנאשמת דווקא.

בכל הנוגע לעבירה של הפרת הצו, הרי שלטענת עו"ד שלם, הייתה זו המתלוננת שהפרה את צו בית המשפט.

עוד נטען על ידי ב"כ הנאשמת כי אין ליתן אמון בעדות המתלוננת ובנה אשר מסרו תיאור באופן מגמתי וכראיה, בין השאר, בחירתה של המתלוננת שלא למסור את פרטיו של עד הראיה, השכן, "חזי", ליחידה החוקרת.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה העידו המתלוננת ובנה, שנר. כמו כן, הוגשו בהסכמה חקירת הנאשמת (ת/1); מזכרים (ת/2 - ת/3 ו- ת/6); דוח צפייה (ת/4); סרטון ובו תיעוד חלקו של האירוע (ת/5); והצו נשוא תיק בימ"ש במסגרת ה"ט 46156-07-19 (ת/7).

עדות המתלוננת

המתלוננת תיארה את ה"גיהנום" לדבריה, שהפך להיות מנת חלקה בשנים האחרונות מאז בתה של הנאשמת עברה לגור בסמוך לביתה. משכלו כל הקיצים, כך לדבריה, פנתה לבית המשפט בבקשה להוצאת צו הרחקה.

על אשר אירע בתאריך 31/10/19, הרחיבה וציינה כי יצאה כהרגלה באותו בוקר על מנת ללוות את שנר לשער ביתם, כאשר לפתע הגיחה הנאשמת ו"פתחה עליי פה, איומים, שהיא תטפל בי, תשלח אנשים שיטפלו בי, שלא יהיה לי

יום אחד אור, שיהיה לי שחור, כל מיני קללות וקינחה בזה שאלוהים שילם לי, היא יודעת שאמא שלי חולת סרטן" (עמוד 10 שורה 4 ואילך).

לדברי המתלוננת, בנה, שהיה בדרכו להסעת בית הספר, שמע את הצעקות, חזר לכיוונה והנציח את האירוע באמצעות מצלמת הטלפון שהחזיק ברשותו.

הנאשמת הכחישה מכל וכל הטענה לפיה היא זו שפנתה לראשונה לנאשמת ואת הטענה לפיה תיעוד האירוע באמצעות הטלפון היה פרי יוזמתה.

עדות שניר יחזקאל

בנה של המתלוננת, קטין בזמן האירוע, תיאר בעדותו את השתלשלות האירועים בבוקרו של אותו יום. לדבריו, כמנהגה מדי בוקר, ליוותה אותו אמו לכיוון ההסעה. בשלב מסוים, בעודו מתהלך לכיוון האוטובוס, שמע לפתע צעקות והבחין בנאשמת "מאיימת וצועקת על אמא שלי".

העד לדבריו הרגיש "חובה לצלם את הדבר הזה", עד אשר הנאשמת "הסתובבה לקראתי וממש פחדתי". העד אף ציין שלאחר שהנאשמת הסתובבה לכיוונו, ולאחר שהבחינה בו אווז במכשיר הטלפון הנייד ומצלם, פנתה אליו ו"אמרה לי שאני כמו אמא שלי, אנחנו משפחה של מלשנים שהיא תראה לי ולחברים שלי ושהיא מבטיחה לטפל בי".

העד הכחיש שהתבקש ע"י אמו לתעד ולהתחקות אחר הנאשמת.

פרשת ההגנה

עדות הנאשמת

הנאשמת בעדותה חזרה וציינה כי לא איימה על המתלוננת ולא היה במעשיה משום הפרת צו בית משפט.

לטענת הנאשמת, תחילתו של האירוע בפניית המתלוננת אליה בקללות וגידופים, וכל חטאה בכך ש"עניתי לה" ואולם, בשום שלב, לטענתה, לא התקדמה לכיוונה של המתלוננת (עמוד 24 ש. 3), מאחר ופניה היו לכיוון החניה, הנמצאת בכיוון הנגדי ממקום עמידתה של המתלוננת.

בכל הנוגע לאיומים אשר על פי הנטען הופנו לעברו של שניר ציינה "אני לא מכירה אותו בכלל. מה לי ולהם?".

מטעם ההגנה הוגשו תלונת המתלוננת מתאריך 31.10.19 (נ/1) וחקירתה באזהרה מתאריך 20.11.19 (נ/2).

דין והכרעה

כבר עתה אומר שמצאתי לאמץ את גרסת המתלוננת ובנה, אשר בפניהם השמיעה הנאשמת את הדברים המיוחסים לה בכתב האישום ומצאתי לדחות את גרסת הנאשמת.

התרשמתי כי עדותה של המתלוננת קוהרנטית, עניינית ומהימנה עלי בעיקרה וכי היא תיארה את האירוע כהווייתו, ללא הפרזה או הגזמה. המתלוננת התאפיינה בכנות דבריה והתרגשותה ניכרה היטב במהלך עדותה.

עדותה של המתלוננת אף עולה בקנה אחד עם הודעתה במשטרה, עדות שנמסרה זמן קצר לאחר האירוע המתואר בכתב האישום (נ/1). התרשמתי כי תלונתה הינה אמיתית וכנה.

בית המשפט ער לכך שבדברי המתלוננת היו אי דיוקים מסוימים, בכל הנוגע לאופן העברת הסרטון אשר תיעד את חלקו של האירוע. ואולם, אין המדובר, לטעמי, בפרטים מהותיים אשר משליכים על מהימנותה או פוגמים בגרעין עדותה.

זאת ועוד, עדותה של המתלוננת אינה עומדת לבדה. בנה של המתלוננת, שניר, העיד ומסר עדות קוהרנטית ומהימנה אודות אותו בוקר שהיה מנת חלקו.

מנגד, מצאתי קושי לקבל את גרסתה של הנאשמת. טענתה לפיה הדברים שיצאו מפיה היו בתגובה לדבריה של המתלוננת, לא זכו לאמוני ואף אינם עולים בקנה אחד עם חומרי החקירה שהוצגו לעיוני.

ויודגש, במהלך תיעוד חלקו של האירוע באמצעות מצלמת הטלפון של שניר, תועדה הנאשמת כשהיא ששה אלי קרב ובשלב מסוים אף פוסעת מספר צעדים לכיוונה של המתלוננת. המתלוננת מנגד נשמעת מבהירה לנאשמת כי אסור לה ליצור עמה קשר וחזרה על כך ביותר מהזדמנות אחת.

זאת ועוד, לא השתכנעתי מהסבריה של הנאשמת בכל הקשור לנסיבות הוצאת צו ההגנה ההדדי. ככל ואכן האירועים בגינם הוגשה הבקשה להוצאת הצו לא היו ולא נבראו וכדבריה: **"אני משיבה שהזמינו אותי ולכן אני צריכה להתייצב. אני לא מחליטה. אני בכלל הייתי בחוץ...אני הייתי ויצאתי"** (עדות הנאשמת עמוד 21 ש. 27), לא ברור מדוע נאותה האחרונה לקיומו של הצו כנגדה, בהיעדר כל עילה.

זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מהפערים בין הדברים אותם מסרה הנאשמת בבית המשפט, אל מול גרסתה בחקירתה במשטרה (ת/1). כך למשל, במהלך עדותה בבית המשפט אישרה הנאשמת כי אכן קללה את המתלוננת ("**היא**

קללה ואני עניתי לה - עמוד 21 ש. 29), ומנגד, בחקירתה במשטרה הכחישה הטענה לפיה קללה את המתלוננת (ראו ת/1, עמוד 2 ש. 12: **"אני לא קיללתי אותה ואני בכלל שיצאתי מהבית הלכתי לכיוון השני של החניון"**).

הנאשמת הכחישה ב-1/ת שאימה על המתלוננת וכדבריה: **"לא זוכרת שאמרתי לה דבר כזה"** (עמוד 2 ש. 14), בזמן שבחקירתה הנגדית ציינה בהקשר זה **"אין לי מה להגיד"** (עמוד 24 ש. 8).

טענתה של הנאשמת לפיה בשום שלב לא התקדמה לכיוונה של המתלוננת וכדבריה **"אני לא באתי אליה"** (עמוד 24 ש. 3), אף היא, אינה עולה בקנה אחד עם המתועד בסרטון.

בכל הנוגע ל"עד הראיה", הרי שמעדותה של המתלוננת עולה כי עד לאירועים היה השכן, מר יורם חזי ואולם לדבריה, לא הזכירה את שמו בתלונתה מאחר והאחרון **"לא רצה להתערב ולא רצה לבוא לבית המשפט"** (עמוד 13 ש. 14). ב"כ הנאשמת הלן על בחירתה זו של המתלוננת, אשר לדידו, סיכלה אפשרות סתירת גרסת המתלוננת (עמוד 29 ש. 3-4) ואולם, לדידי, ככל וההגנה סברה שמר יורם חזי יכול היה לסייע להגנתה, יכלה ההגנה לזמנו להעיד. משבחרה ההגנה שלא לעשות כן, אין לי אלא לדחות טענה זו.

נוכח האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את הפן העובדתי של האירוע וקובע כי הנאשמת אכן אמרה את האמירות המיוחסות לה בכתב האישום.

השאלה הנשאלת עתה היא, האם התבטאויותיה של הנאשמת כמיוחס לה בכתב האישום, עולים לכדי עבירת איומים.

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

יסודות עבירת האיומים נותחו בערעור פלילי 103/88, ליכטמן נ' מדינת ישראל כדלקמן:

"שני יסודות לה לעבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: 'המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר', והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: 'בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו'...מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט...מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין".

ויודגש, בחינת תוכנו של האיום לא נעשית לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם כלפיו הופנה האיום, אלא, כדברי השופט ברנזון בערעור פלילי 237/53, כהן נ' היועמ"ש:

"איום הוא דבר אובייקטיבי שיש לבחון ולשקול אותו לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מספיק אם בנסיבות המלוות דרישה מסוימת במקרה הקונקרטי, עלולה הדרישה להטיל פחד או בהלה בלבו של אדם רגיל";

וכדברי השופט גולדברג בעניין "ליכטמן":

"מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום או לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה".

ראו גם ערעור פלילי 3779/94, חמדני נ' מ.י.:

"...יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום".

לאמור, המבחן לקיומו של איום אינו מבחן סובייקטיבי, אלא השאלה שצריך לשאול היא האם אדם מן הישוב, בנעלי מי שבפניו נאמרו הדברים, היה רואה בדברים ובאופן בו נאמרו ובנסיבותיו, כביטוי מאיים או מפחיד.

בפס"ד ליכטמן נקבעו כלים לבחינת ההתבטאות המצויה במחלוקת, אם היא עולה כדי איום, אם לאו ובראשם, "מבחן המהות" של האמירה, בשילוב עם "מבחן השליטה" של הנאשם בהתממשותה. לצד זאת נקבע בפסיקה "מבחן ההקשר" בו נאמרה האמירה וכדבריו של כב' השופט ניל הנדל, בערעור פלילי 6398/09 זקן נ' מ.י.:

" לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה..- מבחן ההקשר. על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה.... מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע- על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום".

אין לי ספק כי פנייתה של הנאשמת למתלוננת ובהמשך לשניר, הטילה מורא בלבם של השניים.

יחד עם זאת, כאמור, השאלה אותה עלינו לשאול היא האם אדם מן הישוב בנעליהם של המתלוננת ובנה, היה רואה

בביטויים אותם אמרה הנאשמת, כדברים מאיימים או מפחידים.

המתלוננת ובנה אכן העידו שחששו מפני הנאשמת בעקבות הדברים אותם ציינה ואולם, בחשש הסובייקטיבי של השניים אין די, שכן כפי שציין השופט ברנזון בערעור פלילי 499/72, אל שעבי נ' מדינת ישראל:

"המבחן לקיומו של איום הוא מידת ההשפעה שיכולה להיות לדברים על אדם רגיל, ולא לפי הרגשות הסובייקטיבית של האדם אליו נאמרו הדברים".

פנייתה של המתלוננת למשטרה, בסמוך לאחר האירוע, וחששה שמא יאונה לבנה רע (עמוד 12 ש. 24), אינם אלא חיזוק לכך שהדברים שיצאו מפיה של הנאשמת היו בעלי אפקט מאיים ופוגעני, למרות שנתונים אלה כשלעצמם, אינם תנאי הנדרש להוכחת יסודות העבירה.

יחד עם זאת, בכל הנוגע לאמירות המיוחסות לנאשמת, ספק בעיני באם המדובר באמירות החוצות את גבול האסור.

אין ולא יכול להיות חולק כי המדובר בשפה קשה, בוטה, פוגענית, מעליבה ובריונית ואולם, ספק בעיני אם יש מאחורי אותן אמירות איום של ממש.

התרשמתי כי תוכן הדברים מלמד על כוונה להפיץ בפומבי את דעתה של הנאשמת אודות המתלוננת ובני ביתה, "תכונותיהם" ו"אופיים".

ספק בעיני באם לדברי הנאשמת למתלוננת ובנה, כפי שהובאו לעיל, יש השפעה מאיימת מנקודת מבטו של האדם הרגיל, שכן, דבריה של הנאשמת יכולים להתפרש כשפה בוטה, גסה ובריונית, ואולם אין בה בשפה זו משום איום כמשמעותו בחוק העונשין.

סוף דבר, יישום המבחנים שיושמו בפסיקה מוביל אותי למסקנה כי התבטאויותיה של הנאשמת אינן עולות כדי עבירת איומים.

הפרת צו בית המשפט

העבירה של הפרת צו מוגדרת בסעיף 287(ב) לחוק העונשין ואשר מורה כדלקמן:

"המפר הוראה מהוראות צו שניתן מאת בית משפט לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של אדם אחר מפני המפר, דינו - מאסר ארבע שנים".

בהתאם להוראות הצו ההדדי (7/ת) נאסר על ידי מי מהצדדים **"...ליצור קשר זה עם זה, להטריד זה את זה,...** בין במישרין, בין בעקיפין ובין באמצעות צדדים שלישיים..."

כמו כן, ובהתאם להוראת הצו, **"התחייבו הצדדים שלא לצעוק ו/או לקלל זה את זה, וכך גם את בני משפחתם..."**

בהמשך הצו הובהר כי **"הצו למניעת הטרדה מאיימת יחול כלפי המבקשת ובני משפחתה וכלפי המשיבים ובני משפחתם, לרבות ילדיהם הקטינים"**

היסוד העובדתי עניינו **"המפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט"**

היסוד הנפשי מתבטא בקיומה של מודעות כלפי טיב ה-"המעשה" (פעולת ההפרה) והתקיימותה של "נסיבה" (קיומה של הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט).

מעדות המתלוננת עולה כי הנאשמת פנתה אליה וכדבריה: **"...פתחה עלי פה, איומים, שהיא תטפל בי..."** (עמוד 10 ש. 5 ואילך), **"...אני שתקתי ובסוף אמרתי לה שיש לה צו הרחקה, שתעזוב אותי לנפשי"** (עמוד 10 ש. 25). המתלוננת אף הדגישה כי הנאשמת **"באה לכיוון שלי"** (עמוד 11 ש. 4), **"...רואים בסרטון שהיא באה לכיוון שלי, אין טוב ממראה עיניים"** (עמוד 11 ש. 17).

המתלוננת הכחישה את הטענה לפיה היא זו שפנתה לנאשמת ראשונה.

עדוטה של המתלוננת מקבלת חיזוק משמעותי מעדותו של שניר, עת שמע את צעקותיה של הנאשמת לעבר אמו וכדבריו: **"...אני שומע צעקות מצד הנאשמת...אני רואה שהיא מאיימת וצועקת על אמא שלי..."** (עמוד 17 ש. 23). שניר הדגיש כי הייתה זו הנאשמת **"שהתחילה את הדברים"** (עמוד 18 ש. 4) ובחירתו לצלם את האירוע נבעה נוכח האיומים שהופנו לעברה של אמו וציין כי חדל לעשות כן, עת הנאשמת הסתובבה לכיוונו (עמוד 19 ש. 24).

הנאשמת מנגד ציינה כי אמירותיה באו לאוויר העולם אך לאחר שהמתלוננת קללה אותה (עמוד 21 ש. 29) ולפיכך, **"עניתי לה"** (עמוד 22 ש. 16) והדגישה כי בשום שלב **"אני לא באתי אליה"** (עמוד 24 ש. 3).

לא מצאתי את גרסתה של הנאשמת מהימנה בהקשר זה והדברים נרשמים בלשון רפה. מנגד, מצאתי ליתן אמון מלא בעדויותיהם של המתלוננת ובנה ואני מאמצם ללא כל כחל וסרק.

עדויותיהם של המתלוננת ובנה מקבלים משנה תוקף מצפייה בסרטון אשר תיעד את חלקו של האירוע נשוא כתב האישום.

מהראיות שנסקרו לעיל עולה, כי המאשימה הוכיחה הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי של עבירת הפרת צו בית המשפט, שכן הנאשמת על אף שידעה אודות צו ההרחקה, בחרה לפנות למתלוננת ובנה, תוך שימוש בלשון גסה, בריונית ומעליבה.

דווקא נוכח העובדה שהנאשמת והמתלוננת חלקו גדר משותפת, קיימת חשיבות יתרה להקפדה על הוראת הצו. בפנייתה של הנאשמת אל המתלוננת ובנה והליכתה לכיוון ביתה של המתלוננת, יש משום הפרת צו בית המשפט בצורה בוטה.

יחד עם זאת יש להניח לטובת הנאשמת כי האחרונה לא יצאה את פתח ביתה על מנת להפר את הצו או חלילה לאיים על המתלוננת ואולם, בחירתה, בסופו של יום, לעשות כן, עת הבחינה במתלוננת ולפתוח במסכת של קללות, גידופים ואיומים, חרף בקשותיה של המתלוננת אל הנאשמת שתחדל ממעשיה, כל אלה מובילים למסקנה כי הנאשמת הפרה את צו בית המשפט.

מהטעמים המפורטים לעיל, אני מזכה את הנאשמת מעבירות האיומים ומרשיע בעבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשפ"ב, 25 ינואר 2022, במעמד הצדדים